

Johann Bacmeister

Joannes Bacmeisterus, D. Med. & ... Universitatis Rostochiensis Rector, Ad Solemnes Exequias Quas ... Jacobo Sporleder/ S.S. Theol. & Philos. Studioso, Hamela Brunswicensi hodie paratas cupit. Avunculus eius moestissimus, Vir ... Dn. Joannes Levinus Ferberus, ICtus ... Omnes omnium Ordinum Cives Academicos ... invitat

Rostochii: Kilius, 1671

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn774678054>

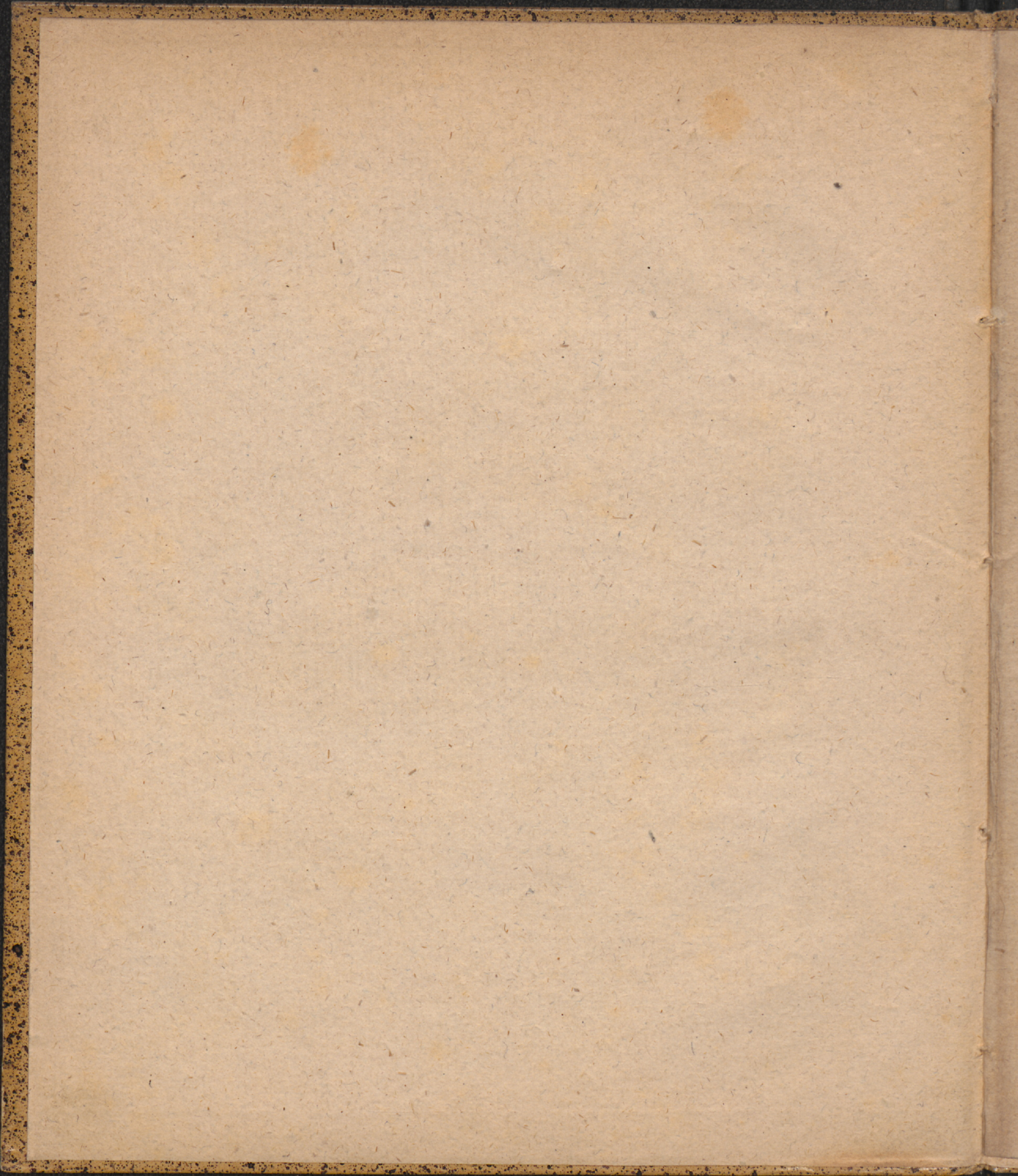
Druck Freier Zugang

Bacmeister, J.,
in
J. Sporleder.

Rostock, 1671.

27

JOANNES BAC 4.
MEISTERUS, D.

Med. & sup. Math. Prof. P.

VNIVERSITATIS ROSTOCHII
RECTOR

Ad

Solemnes Exequias

Quas

Ornatissimo ac Politissimo Juveneri

JACOBO

Sporleder

S.S. Theol. & Philos. Studiofo, Hamelâ

Brunsvvicensi hodiè paratas cupit,

Avunculus ejus mœstissimus,

VIR

Nobilissimus, Amplissimus ac Consultissimus,

DN. JOANNES LEVINUS

FERBERUS, Jctus Excellentissimus, &

Serenissimi Ducis Meklenburgici Consiliarius

gravissimus.

Omnes omnium Ordinum CIVES ACADEMICOS

sedulò & officiosè invitat.

RO STOCHII, Typis JOHANNIS KILII, Acad. Typogr. 1671,

Uamvis præclare & luculenter
satis ævi hujus miseriam, inconstan-
tiam, fugacitatem, ac brevitatem
nobis ante oculos posuere illi, qui
VITAM HUMANAM exilio calami-
toso, peregrinationi laboriosæ, na-
vigatiōni periculo plenissimæ, cursui
celeri, vento veloci, sagittæ volanti,
gramini resecto, flosculo solstitiali,
foliis lapsantibus, bullæ, somnio, um-
bræ, & quod umbra somnioque inanius est, umbræ somnio
compararunt: Tamen ea est animorum nostrorum securitas &
supina oscitantia, ut rarissimè ad harum rerū cogationem de-
scendamus. Nam, si in mentem nobis talia venirent, memo-
resque essemus *Hipponensis Episcopi Augustini* Verborum, quibus
Vitam banc dubiam, cæcam & ærumnosam pronunciat, quam
humores tumidant, dolores extenuant, ardores exsiccant, aëra
morbidant, escæ inflant, jejunia macerant, joci dissolvunt, tri-
stitiæ consumunt, sollicitudo coarctat, securitas hebetat di-
vitia jactitant, paupertas dejicit, juvenus extollit, senectus in-
curvat, infirmitas frangit, mœror deprimit: Si corporis hanc
campagem momento posse dissolvi, & omnia nostra membra
in cinerem redactam iri, cum animis suis reputarent ij, quibus
ætas adhuc est integra, quique firmis adhuc gaudent lacertis,
non certè poculis, non ensibus ac telis manus implicarent, non
diurnis nocturnisque cursitationibus pedes exercerent, non
helluationibus ventrem distenderent, non intempestivis cons-
viviis tempus consumerent, sed quisque officio suo fungere-
tur,

tur, & omnis generis Virtutes, quæ improbitate hominum in
exilium actæ jam pridem fuerunt, brevi in has terras denuò
redirent. Cum verò fragilitatis nostræ consideratio vel nun-
quam vel rarò animum nostrum subeat, an non paternè & a-
micè nobiscum agit *Pater noster cælestis*, dum quasi parietis vi-
cini sæpe etiam recentis impulsione & lapsu nobis quoque ru-
inam imminere non tacite monet, sed altâ velut voce cla-
mat, ut ita è profundo securitatis somno excitati ad quemvis
casum parato simus animo, & jubentem Imperatorem sarcinis
maturè collectis expedite sequamur. Ita enim debemus exi-
stimare Juvenum ætate ac Viribus florentium, Virtutisque stu-
diosorum funera nihil aliud sibi velle, quam ut & ij, quibus
multum ætatis jam peractum est, parum sibi superesse, quique
vix ejus telam exorsi sunt, facili momento eandem incidi posse
meminerint: & qui voluptatibus operam dant, mortem sibi
quotidiè imminere: qui verò Virtutem à primâ statim pueritia
sectati sunt, vitam non mancipio sed usu sibi datam esse recor-
dentur. Semel enim via lethi, *ut Poeta ait*, calcanda est, sive se-
rius id fiat & decurso jam pleno vitæ spatio, sive ocyus & in-
ipso statim limine. Semel portus hujus rempestuosi pelagi,
uti Seneca rectè Mortem appellat, petendus, nunquam recusandus,
in quem si quis juvenilibus annis delatus fuerit, non magis
queri potest, quam qui citò navigans felici vento suis resti-
tuitur.

Nam quid longa dies homini nisi longa dolorum

Colluvies: longi patientia carceris, etas

Longior: est cursus vita Labyrinthus, in ipsum,

Ex Utero ingredimur, per limina mortis abimus.

Gratulandum itaque seriò lætandumque eorum causa, qui pa-
riter discriminibus tantis quibus alii qui mare hoc sulcant, ob
scopulos atque breviam ejusdem sunt expositi, & ipso itinere de-
functi sunt, neque tam stationem quàm portum tenent. Exem-
plum hujus rei luculentum nobis hodie exhibet Doctissimus

Juve-

Juvenis JACOBUS SPORLEDERUS, quem Mors in ipso ætatis flore, priusquam ad solidam gloriam & suam, & Patriæ, & Ecclesiæ maturefceret, immiti & fatali falce demessum ad pedes nostros dejecit. Dolet Pastori si quando fœturæ decoxerit spes: excussam grandine segetem agricola luget: agrè fert rusticus, si, quas plantavit aut sevit arbores, everfas notat. Quod si acerbum cuique laboris impensi fructu excidere; quo oportebit nos esse animo, dum in præsentis egregii Academix nostræ Alumni Funus indicendum venit? Ergone tot maximarum, quibus ornatus, dotium nihil nos commovebit amissio? Nihil excruciamur animi, cum universum spei nostræ ordinem, quæ de profectibus, quos in clarissimarum artium studiis egregios feceret, concepta nobis, non interruptum magis, quam penitus eversum intuemur? In copiis ac abundantia pati quiddamni facile est, in egestate atque penuria, tantò acerbior jactura quælibet, quo minùs & adest in præsens solatii, & in futurum præsidii manet. Sed quæ eorum laboramus paucitate, qui dedant se sapientiæ studiis; aut, ubi se dederint, legitimis itineribus progredi queant: dum, si non mergit & deprimit, jactat atque circumagit tamen plerosque hic fluctus temporum, ut pro portu haberi debeat litus quodlibet, in quod tempestas enatare permittit? Non potest iisdem pacari & tranquillari Patria, quibus turbata olim causis fuit. Quietem & pacem scelus ac vis elidunt facile: sed non nisi optimæ & sapientissimæ artes restituant ac firmant. Quarum quo partius aut negligentius studium est, hoc magis exposita casibus securitas publica est, & in adversa fortunæ omnium patent. Quapropter & Patriæ causa dolendum maximè: cui talis prærepta indoles, de cujus ingenio uberi tot saluberrimarum artium efflorescere seges ceperat, & messem lætissimam expromittere cum assecuta maturitatem. Sed versat res nostras DEUS citato turbine, & facta mortalium pro suo arbitrio magis ordinat, quam expectatione nostra dispensat. Nam futurorum improvidi ut nocitura sæpè eligimus utilium specie; Ita & expectamus. In ordinem velle cogere, qui

ex

ex suprema sapientiæ, summæ audaciæ sit, quique in omnibus spectat bonum, illi non acquiescere, contumaciæ extremæ. Non enim, ut Poëta Græcus verè monuit, quæ agit DEUS aut facit, sub censuram vocanda mortalibus, quod omnia ea sancta invictaque sint

Κέλεις, inquit, ἐν ἐπιτακῇ, θερία ἔργα βεβήσθαι.

Πάντα γὰρ ἰσχυρὰ τὰ ἴα καὶ ἀδέα.

Ceterum, ut aliquid pro more de vita παλαιῆς nostri in medium proferamus. Natus is & in tenebricosum hujus mundi Carcerem ingressus est Hamelæ in Ducatu Brunovicensi Urbe prodigio satis nota, quo CXXX. liberi magico cantu evocati interiisse perhibentur, Anno Epochæ Christianæ clc lxx XLVII. d. XXII. Maij; Patre Virospectatissimo ac Integerrimo DN. JOANNE Sporleder Mercatore Bodenvvedense & Hamelense haud postremo, Matre verò Fœminâ lectissima Anna Urmgard Ferbers / quæ etiamnum in Viduitate degit. Avos salutabat Paternum Virum prudentissimum HENRICUM SPORLEDER Dn. in Esper in Ducatu Brunsvicensi. Maternum Virum Nobilissimum atque Strenuum DN. ANTONIUM FERBERUM Sereniss. quondam Ducum Brunsvic. ac Luneburg. Capitaneū olim in Bellersheim fidelissimum. Aviam utramque Matronas à pietate & Virtutibus mulieribus commendatissimas; Paternam CATHARINAM Schützen/Maternam ANNAM Weidemans. Possem hic defuncto nostro sanguine & affinitate junctos laudare complures.

Sed genus & proavos, & quæ non fecimus ipsi,

Vix ea nostra puto.

Talibus Majoribus ortus, talibusque progressus Parentibus postquam per Baptismi lavacrum Christo insertus fuisset, à teneris statim annis in pietate institutus, & postea idoneis Præceptoribus erudiendus commissus est. Annum agens ætatis XIII. auspiciis Avunculi sui Viri Nobilissimi Amplissimi ac Consul-tissimi Dni JOANNIS LEVINI FERBERI, J. U. D. & Serenissimi Principis Mecklenburgi DN. GUSTAVI ADOLPHI, &c. &c.

Dni

Domini nostri Clementissimi Consiliarii gravissimi (Patrem enim infans adhuc amiserat) cum erectam, sublimem atque aptissimam studiis indolem pueri deprehendisset, per integrum triennium domesticis Informatoribus hominibus eruditissimis in disciplinam traditus est. Magna docilitas, magnum discendi studium, & vigor ingens animi aderat: itaque sistens nuspian, nusquã deficiens, brevi egregia spatia in omnigenere literarum confecit, atq; sic curæ sollicitudinique publicorum Doctorum, Philologorum nostri temporis Excellentissimorū DN. BUNSO-VII, Scholæ Wismariensis quondam Rectoris optime meriti, & Dn. NOTTELMANNI Lubecensis Scholæ Rectoris dignissimi diligenti commendatione concessus est: sub quorum fideli informatione tantos in humaniori literaturâ fecit progressus, ut in nullo congressu absurdus aut mutus conspiceretur, sed semel quasunque susceperat partes, has multa ac fermè majore cum laude, quàm Condiscipuli pati possent, sustineret. Quare cum hunc ipsum cursum classicum inter varia exiniã indolis indicia, assiduitatis & industriæ specimina illustria exegisset, Præceptorum suffragiis ad altiora studia admissus est, utque uberiorem tùm in Philosophiã tùm in Theologiã, quibus se totũ destinarat, scientiam sibi compararet, jussu Amplissimi sui Dn: Avunculi supra nominati Anno MDC. LXVII. Academiam Regiomontanam adiit, ibidemque tam Excellentissimorum ac famigeratissimorum Theologorum DN. D. DREYERI, ZEIDLERI & GRABII, quàm Clarissimorum Philosophorum DN. M. HOEDII & GORLOVII in Lectionibus publicis & Privatis Collegiis frequentè auscultatorè se prebuit. Tandè fama celeberrimorum nostræ Universitatis Theologorum illum huc allexit. Cumq; in Patria & ad Visurgim ob exactiones bellicas Incolarum fortunæ magis magisque cogentur in arctum, atque sic præsidia studiorum ac viarum è propriis sperare vix posset, Amplissimus ipsius Dn. Avunculus, ne deesset ei quicquam, de Stipendio Polejano prospicere, atq; hoc ipsum benevolè ipsi conferre voluit

voluit. Quo instructus strenuè atque alacriter in studiis progrediebatur. In libris, in lectione, in acroasibus publicis juxta atq; privatis assiduus erat. Nullum sudorem, nullas vigiliis defugebat unquam, si quid ex iis consequi poterat, quod exornaret ingenium, & quas pararat doctrinarum opes, augere ac amplificare posse videretur. Hoc sine se in hoc eruditionis emporium venisse recogitabat assiduè, eaque de causa suppeditari sibi sumptus, non ut obiret tabernas, diesq; ac noctes habitaret in poculis, simul & rem dilapidans pessimè, & florem ætatis in occupationibus istiusmodi perdens, quarum deinceps non sinè acerbissimò animi morsu recordaretur. Enim verò, quam diligens studiorum atque industrius, tam probus, modestus, ac sobrius erat, alienusque earum rerum prorsus, quæ juventuti nostræ frequenter imponunt, & maxima ingenia haud rarò evertunt. Testari hoc de ipsius vita, moribus atq; studiis non solum omnes quotquot in hac Academiâ vivimus abunde satis possumus; Sed & præcipuis Maxime Reverendus & Amplissimus ipsius Confessionarius DN. HENRICUS MULLERUS, S.S. Theol. D. Prof. famigeratissimus, & ad D. Mar. Pastor optimè meritus, Collega noster æstimatissimus atque amicus conjunctissimus; nec minò idem norunt Viri itidem summe Reverendi ac Excellentissimi DN. AUGUSTUS VARENIUS, S.S. Theol. D. P. & Consistorii Ducalis Assessor gravissimus, & DN. MICHAEL COBABIUS S. S. Theol. D. & Profess. excellentissimus, nec non DN. ZACHARIAS GRAPIUS, S. S. Theol. Licent. & Logices Professor meritissimo, Collegæ omnes mei honoratissimi, quorum informatione fideli maximo cum studiorum suorum emolumento usus. Aliquoties etiam è suggestu Conciones maximo cum totius Ecclesiæ, applausu habuit, unde facili negotio conjiciendum, illum, si DEUS vitam diuturnionem concessisset, tandem Ecclesiastico muneri commode applicandum fuisse. Sedulus insuper erat auditor Verbi Divini, & Conciones indefinenter frequentabat; tota nq; suam vitam pietate erga DEUM, obser-

observantiâ erga superiores, amicâ conversatione & Concordiâ cum æqualibus condecorabat. Sub initium hujus anni male habere, atque de omnium membrorum lassitudine Scorbuti certo nunciò conqueri cœpit, quam prava Viscerum dispositio, & totiùs ferè corporis intumescencia, graves item hæmorrhagiæ narium aliaque gravissima symptomata, quæ hic recensere nimis longum foret, comitabantur. Quibus omnibus, quamvis primum à me ipso, postmodum autem à Domino Collegâ meo honoratissimo D. SEBASTIANO WIRDIG Prof. celebratissimo, generosissimis obviam itum remediis; frustra tamen omnis ea molitio fuit, nec extirpari ullâ ratione potuit malum, quod in vitalia intima radices egerat, non nisi cum spiritu ipso revellendas. Quod cum obscurum ei esse non posset, nihil cunctatus est, aut refractariâ struxit morâ, sed ducem itineris ad cœlestem patriam in pavidò pectore excepit. Quanquam enim Medicorum Consilia libenter interim admisit; tamen juxta in se intimius descendit, & complicatam animi sui notionem evolvens, Animæ quoque medicum imprimis accersendum sibi esse judicavit. Cujus salutaribus monitis porrò incitatus, desideria caducâ & ærumnabilis vitæ hujus seriò deponere, tum terrena omnia despiciere, cœlum autem & cœlestia solo pectore respicere & ad *Immanuelem* suum concitatis devotæ mentis passibus properare cœpit & contendere. Hujus porro sacratiss. Communionem non semel relictus, novissimæ etiam tanquam extremo ad irremediabile iter viatico instructus XXIV. Junii intra sextam & septimam Vespertinam, eidem dulcissimo Salvatori, quem ardentibus suspiriis veluti stringentibus brachiis atque lacertis complexus fuerat, exilientem animulam summa cum devotione inter preces adstantium domesticorum reddidit & commisit, postquam vivendo absorbisset Annos XXIV, unum Mensem atque duos dies. Ita scilicet, qui vivendi normam & commorandi regulam obsequiose observaverat, metam quoque transilire noluisset. Vestrum nunc est *Cives Academici*, Commilitonem tanti exempli supremo honore afficere, ejusque Exequias quâ par est frequentia celebrare. Debetis officium hoc defuncti Virtutibus, debetis Viri Nobilissimi & Amplissimi DN. D. JOH. LEV. FERBERI in Provinciam hanc meritis, cujus adibus esseret Funus.

P.P. Rostochii sub Sigillo Rectoratus XXIX, Junii
Anno dñi m̄cc̄lxxxi.

Conventus erit in æde D. Mariæ sacrâ
hora prima.

GK

ex suprema sapientiæ, summæ audaciæ sit, qui
spectat bonum, illi non acquiescere, contumacia
enim, ut Poëta Græcus verè monuit, quæ agit
sub censuram vocanda mortalibus, quod omni
cæque sint

*Κελευν, inquit, εν εντοις, θεγια ερα βρα
Παντα γαρ ιερα ταυτα κη αδεα.*

Ceterum, ut aliquid pro more de vita maneat, nos
feramus. Natus est in tenebricosum hujus mu-
gressus est Hamelæ in Ducatu Brunovicensi U-
nota, quo CXXX. liberi magico cantu evocati in-
tur, Anno Epochæ Christianæ cl lbc XLVII. c
tre Viro Spectatissimo ac Integerrimo DN. JO-
DER Mercatore Bodenvvedense & Hamelense
Matre verò Fœminâ lectissima Anna Armga
etiamnum in Viduitate degit. Avos salutabat
prudentissimum HENRICUM SPORLEDER
Ducatu Brunsvicensi. Maternum Virum No-
Strenuum DN. ANTONIUM FERBERUM S
Ducum Brunsvic. ac Luneburg. Capitanu ol
fidelissimum. Aviam utramque Matronas a p
bus mulieribus commendatissimas; Patern
NAM Schützen/Maternam ANNAM Weide
defuncto nostro sanguine & affinitate junctos
res.

*Sed genus & proavos, & que non f
Vix ea nostra puto.*

Talibus Majoribus ortus, talibusque progr
postquam per Baptismi lavacrum Christo inser
ris statim annis in pietate institutus, & poste
ptoribus erudiendus commissus est. Annum
auspiciis Avunculi sui Viri Nobilissimi Ampli-
tissimi Dni JOANNIS LEVINI FERBERI, J. U
Principis Mecklenburgi DN. GUSTAVI A

ibus
Non
facit,
invi-

pro-
in-
satis
hibē-
j; Pa-
orles
emo,
quæ
irum
er in
atque
ndam
heim
rtuti-
LARI-
m hic
nplu-

ribus
tene-
race-
XIII.
onsul-
issimi
c. &c.
Dni

